

Retrat familiar amb mar de fons

Una casa a Cadaqués. Una trobada familiar (amb alguna presència inesperada). Un cap de setmana per davant. I les emocions i retrobaments, els moments divertits o els que freguen el patetisme, però també els draps bruts, els ressentiments, els secrets amagats i les ferides mal tancades que afloraran. Aquests són els ingredients de *Casa en flames*, l'onzena pel·lícula -en només 11 anys, a pel·lícula per any, un ritme prolífic realment atípic en el panorama del cinema espanyol i català- del barceloní Dani de la Orden, des del seu debut el 2013, amb només 26 anys, amb *Barcelona, nit d'estiu*. Durant aquesta trajectòria, De la Orden ha compaginat les comèdies lleugeres més comercials amb altres projectes artísticament més ambiciosos i personals, que incorporen un component dramàtic més marcat com *Litus*, amb la que *Casa en flames* guarda alguns punts de contacte.

Des de *Celebración*, el film amb el que Thomas Vinterberg va inaugurar el famós Dogma 95' o des de *Reencuentro* de Lawrence Kasdan, per agafar un altre títol referencial, les pel·lícules que parteixen d'una reunió d'amics o una celebració familiar que serveix de detonant per fer una mena de catarsi col·lectiva en la que cauen les cares han sovintejat en totes les cinematografies. En aquest sentit, *Casa en flames* segueix al peu de la lletra aquest model i no descobreix en síntesis de nou. El seu mèrit és la forma amb la que ho fa, incorporant elements de la trama que basculen constantment entre el component més dramàtic, el còmic i el sentimental. De fet, l'arrencada de la pel·lícula entronca directament amb la comèdia negra, per derivar progressivament després en el seu terç final cap a un drama més explícit i ple d'arestes.

Casa en flames suposa el retrobament de De la Orden amb Eduard Solà, el guionista de *Barcelona, nit d'estiu* i *Barcelona, nit d'hivern*. I aquesta complicitat es nota, perquè el realitzador barceloní és molt hàbil en dissimular les costures del guió de Solà, concebut com un artefacte d'un ritme endimoniat, que pràcticament no té moments de pausa, i que està farcit de seqüències d'autèntic lluïment pels seus personatges. Si bé l'eix central és evidentment el personatge de Montse, la matriarca, *Casa en flames* té l'habilitat de convertir en importants tots els altres personatges, que difícilment podem quali-

CASA EN FLAMES

Espanya, 2024

Direcció: Dani de la Orden

Guió: Eduard Solà

Intèrprets: Emma Vilarsau, Enric Auquer, Maria Rodríguez Soto, Alberto San Juan

Durada: 105 min

Gènere:

comèdia dramàtica

Idioma: català i castellà

Data d'estrena:

28/06/2024

ficar en cap moment de “secundaris”, teixint un embolic de relacions direccionals, bidireccionals i creuades que es van intercalant en el desenvolupament de la trama. Tot flueix i tot encaixa.

Després d'onze anys allunyada dels platós, centrada específicament en la seva carrera teatral, *Casa en flames* suposa també el retorn al cinema d'Emma Vilarsau. El seu paper és un autèntic caramel per una actriu de la seva qualitat i personalitat. M'atreviria a dir que és el paper de la seva vida i podem intuir que li donarà moltes alegries durant la temporada de premis de tardor/hivern. Vilarsau està esplèndida, domina l'escena desacomplexadament, i transmet tots els matisos d'un personatge llaminer, però que amaga una notable complexitat. El seu “tour de force” és memorable. Però és que el “festival Vilarsau” està molt ben secundat per la parella de germans que interpreten Enric Auquer i Maria Rodríguez Soto -que torna a demostrar que està en un moment dolç de la seva carrera-, i per la companyia de dos gats vells, especialistes en robar escenes, com són Alberto San Juan i Clara Segura, que completen un repartiment estel·lar, molt rodó. Així, *Casa en flames* no només esdevé, amb molta diferència, la millor pel·lícula fins ara de Dani de la Orden, sinó que va directa a convertir-se en una favorita molt ferma als premis Gaudí i, per què no, a alguns premis Goya.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona